

ПРОЛОГ

17 НОЕМВРИ 2016 ГОДИНА

Оливия

Кейп Бийт, Монровия, Либерия, 1:03 т.

Оливия беше наясно, че онова, което вършат, е много глупаво. Ако ги видеха, автоматично щяха да ги върнат у дома и най-вероятно да ги пратят на съд. Да не говорим пък, че дори елементарно докосване помежду им можеше да се окаже опасно за живота. Но кой ли би могъл да ги види? Плажът беше пуст и толкова тъмен, че мастиленосиньото море пред тях се виждаше на не повече от няколко крачки. Единственият звук наоколо беше ленивото разплискване на вълните. Докато крачеха в прибоя, тя усещаше с фибрите на цялото си тяло нищожните сантиметри, които делиаха лактите им. Искаше ѝ се да каже: „Не трябва да го правим“, само дето още нищо не бяха направили. Все още не бяха нарушили правилото за нулев допир.

Вечерта беше започнала в бара на плажа – с бутилки бира, а после силен ром и кока-кола. Бяха седели под ламаринения покрив на заведението часове наред с една ветроупорна лампа на масичката между тях, докато накрая небето не се беше запалило в бронзови пламъци. Бяха говорили как след пет седмици ще се приберат у дома за Коледа и как и на двамата им се иска после да се върнат обратно тук, в Либерия. Тя му беше разказала за Абу – момченцето, което беше лекувала и за което беше ридала на същия този плаж в деня, в който то беше починало. След това разговаряха за родните си места, за медицинските университети, където бяха учили, за семействата си.

Неговият живот в Ирландия изобщо не приличаше на нейния. Той бил първият в семейството, който не само завършил висше образование, но и излязъл в чужбина. Тя се беше опитала да му обясни как изборът ѝ на медицината като професионално поприще бил нещо като своеобразен бунт срещу родителите ѝ и очите му се бяха разширили от изумление – по същия начин, по който се бяха разширили и когато му беше признала, че често доброволно приемала да работи по Коледа, за да избегне срещите със семейството си. Беше забелязала тези очи още при първата им среща в лечебния център – всъщност те бяха единствената видима част от него зад прозрачния визьор на защитния костюм. Бяха сиво-зелени, като морето в Норфък, с толкова наситено черни мигли, че изглеждаха като извити със спирала. В бара беше вторачила поглед в ръцете му, които не преставаха да подръпват нервно отлепеното крайче на етикета върху бирената бутилка. Бяха като нейните – сухи и задебели от постоянно миене с хлорни разтвори. Прииска ѝ се да грабне една от тях и да я погали.

Когато работното време на бара приключи, звездите отдавна бяха изгрели – бляскави бучици захар, разпръснати по тъмното небе. Нощният въздух галеше голите ѝ ръце.

– Ще се поразходим ли? – предложи Шон и се изправи.

Оливия обикновено гледаше мъжете право в очите, но точно този мъж тук беше с цяла глава по-висок от нея. А после дойде и онзи миг – миг, осветяван единствено от ветроупорната лампа, в който погледите им се бяха приковали един в друг и тя беше усетила как нещо в стомаха ѝ се преобръща.

И сега, нагазили до глезени в прибоя, телата им почти се докосваха. Бялата пяна по водата проблясваше. Тя изгуби равновесие от блъсналата се в краката ѝ по-силна вълна и той веднага се завъртя назад така, че тя едва не падна върху него. Шон протегна ръце, задържа я здраво, а после я прихвана през кръста. Тя се обърна бавно в прегръдките му, застана с лице към него и усети как дланите му се спират на кръста ѝ. Сантиметрите между устните им трябваше да бъдат скъсени. И докато той свежда

ше глава и плъзваше устни по нейните, в съзнанието на Оливия отново проблесна мисълта, че това е най-глупавата ѝ постъпка, откакто се помнеше.

Хотел „Бъфало“, Монровия, Либерия, 14:50 ч.

Оливия отпиваше от бутилката с минерална вода (защо изобщо ѝ трябваше да пие онова последно питие снощи?) и чакаше да се свърже със семейството си по скайп. Чувстваше се странно във фоайето на хотела – същински бастион на водопроводната канализация и безжичния интернет, макар че големият вентилатор на тавана не беше в състояние да замени липсващата климатизация и едва успяваше да раздвижи застоялия, лепнеш по тялото горещ въздух. Но дори в този своеобразен рай цареше усещане за опасност и особена предпазливост. В тоалетните бяха разлепени плакати с надпис: „Признаци и симптоми на заразяване с вируса ХААГ*“, изпъстрени с анимирани рисунки на повръщащи хора. Барманът пусна рестото в ръката ѝ, без да я докосва – знаеше си човекът, че повечето бели хора наоколо са в страната му заради епидемията, за да помагат за „оназ’ работа с ХААГ“. Друг представител на хуманитарната мисия крачеше напред-назад из фоайето, говореше шумно по айфона си за „ужасната криза“ и „доставките на помощи“, а когато приключи с разговора, се върна бързо до плота на бара и затвори макбука си с напълно излишен трясък. Носеше тениска с надпис „Противодействие на ХААГ“, скъпи на вид слънчеви очила и имаше завиден тен. За Оливия беше повече от ясно, че този човек е от мастита неправителствена организация. Надали би се осмелил да влезе в някой от лечебните им центрове, а какво остава да се присъедини към хората в солидни защитни костюми, какъвто носеше Шон. В съзнанието ѝ продължаваха да се въртят картини от предишната нощ. Нямахше търпение да поеме смяната си и да се срещне с Шон, за да се наслади на напрежението от

* Такъв вирус не съществува, ХААГ е художествена измислица. – Б.р.

тяхната обща тайна, на официалната забрана да не се докосват. Очакването на този миг заглушаваше всеки опит на гласа в главата ѝ да ѝ напомни да спре, да прекрати всичко това навреме. Нямаше никакъв смисъл – вече беше прекалено късно за подобно напомняне.

Оливия усети, че се е отнесла в мечтание. Бяха изминали пет минути след три часа и семейството ѝ отдавна чакаше връзката им по скайп. Тя докосна иконката и изведнъж, като след размахване на магическа пръчица, на екрана пред нея се струпаха всичките. Виждаше се, че се намират в кухнята в Глостър Терас и че са поставили лаптопа върху кухненския плот. Може би се дължеше на махмурлука ѝ, обаче този малък прозорец към света в „Камдън“* беше толкова невероятен, че изглеждаше чак смехотворен. Оливия плъзна поглед покрай лицата им към шкафовете в бледосиньо-зелено зад тях и към блестящата кафемашина. Всичко там изглеждаше абсурдно спретнато и чисто.

Майка ѝ Ема проточи врат към екрана като прехласнат почитател и докосна монитора, сякаш Оливия се намираще точно зад него. Може би и тя не беше в състояние да проумее как така в кухнята ѝ изведнъж се е материализирал малък правоъгълник от Африка. Баща ѝ Андрю я дари с неловко помахане с ръка и мимолетната му усмивка скоро беше заменена от присвити очи и сериозно изражение на лицето (същото като на Оливия, само че в мъжки вариант). Заслушан смръщено в разговора, той непрекъснато отмяташе назад сребрилата си грива и от време на време кимаше – но не гледаше нея, а оглеждаше обстановката зад нея, фойето на хотел „Бъфало“. Огромните лешникови очи на майка ѝ гледаха налудничаво, докато изстрелваше въпрос след въпрос. Интересуваше се от какво ли не – как е храната там, как е времето, имат ли възможност за редовно къпане... Въобще говореше за всичко друго, само не и за вируса ХААГ. Между движението на устните ѝ и звука от гласа ѝ имаше зна-

* „Камдън“ – квартал в Северозападен Лондон, във вътрешната част на града. – *Б. пр.*

чително забавяне, така че отговорите на Оливия непрекъснато се наслагваха върху следващия въпрос на майка ѝ.

Зад родителите ѝ кръжеше сестра ѝ Фийби, вдигнала котарака Какао като щит между себе си и по-голямата си сестра. Всеки следващ пласт от тоалета ѝ беше по-къс от долния – съдейки по стегнатите ѝ бицепси, Оливия предположи, че това е екипът ѝ за фитнес. По едно време Фийби не издържа и хвърли поглед към часовника на ръката си. Оливия се опита да разкаже на семейството си за петела, който се беше промъкнал в най-опасното инфекциозно отделение и заради това се беше наложило да го умъртвят, но точно в този момент майка ѝ започна да повтаря настойчиво:

– Хайде, поговори с Фийби! Поговорете си като сестри!

И избута напред сестра ѝ.

– Здравсти! – изрече сладко и с театрална превзетост по-малката ѝ сестра, след което хвана една от предните лапички на Какао и я размаха дружески.

Но на Оливия изобщо не ѝ хрумваше какво да каже – отлично си даваше сметка, че двете със сестра ѝ обикновено не разговарят, дори по телефона. После изведнъж си спомни, че наскоро сестра ѝ беше имала рожден ден (На колко беше станала – на двайсет и осем или двайсет и девет? Май беше на двайсет и девет, защото Оливия беше на трийсет и две), но преди да успее да се извини, че не се е обадила да ѝ честити, лицето на Фийби изведнъж се разтегна гротескно, гласът на майка им запищя: „Оливия? Ливи?“ и накрая всичко изчезна.

Оливия се опита пак да ги набере по скайп, но интернет връзката очевидно беше дотук.

ПЪРВА ГЛАВА

17 ДЕКЕМВРИ 2016 ГОДИНА

Андрю

*В кабинета, Глостър Терас №34, Камдън, Лондон,
16:05 ч.*

ТЕМА: Текст за 27 декември

ОТ: Андрю Бърч andrew.birch@the-worldmag.co.uk

ДАТА: 17.12.2016 г. 16:05 ч.

ДО: Крофт, Йън ian.croft@the-worldmag.co.uk

Йън,

По-долу прилагам новия текст. Но ако и този излезе, без да съм видял коректурите, лошо ти се пише!

С най-добри пожелания:

Андрю.

P.S. ДА НЕ СИ ПОСМЯЛ да заменяш моите „като“ с „подобно на“! Вбесяващо е, по дяволите!

P.P.S. И се пише „хумус“, не „хумос“!

Ресторант „Пърч“, Уингам, графство Бъркшир

Храна – 3 от 5 звезди

Атмосфера – 1 от 5 звезди

Когато четете това, аз и моето семейство ще бъдем под домашен арест. Или по-точно – ХААГ арест. На 23-ти този месец дъщеря ми Оливия – лекар и редовен участник в хуманитарни мисии по света, ще се върне от Либерия, където и

днес лекува заболели от вируса ХААГ. Което автоматично ще постави и нея, и цялото ѝ семейство под седемдневна карантина. В продължение на точно една седмица ние ще бъдем длъжни да прекратим напълно връзките си с външния свят и ще имаме право да напуснем дома си само при спешен случай. Ако някой допусне грешката да нахлуе с взлом или просто да се появи на прага ни, ще бъде длъжен да остане при нас до изтичането на целия ни карантинен период. В момента в семейство Бърч тече трескава подготовка за тази седмица, която започнахме да наричаме „ХААГ приземяване“. За коледната ни подготовка още отсега се грижат усърдно „Уейтроуз“ и „Амазон“. От колко ролки тоалетна хартия се нуждае едно 4-членно семейство за една седмица? Дали 2 кг овесена каша ще ни стигнат? Нашата майка неспирно съставя списъци с книги, списъци с любими телевизионни предавания, списъци с неща, от които трябва да се освободим, и списъци с пожелания – отсега, за да е готова. И тъй като не сме от клановете, които вършат нещата наполовина, ние напускаме Лондон, за да установим лагера си в горите тилеийски на Норфък – какво по-добро място да оцениш уединението си! Пращайте от време на време по една добра мисъл за детето на новото хилядолетие – Фийби, която ще бъде изправена пред ужаса на нередовната интернет връзка!

Всъщност всяка Коледа си е донякъде карантинен период. Офисите затварят врати, магазините работят спорадично, а хората неохотно мигрират към нещастните малки градчета и селца, от които някога са изпълзели. Отегчени съпрузи потрпяват при всяко покашляне на половинките си. (Неслучайно януари е най-натовареният месец за бракоразводните адвокати.) Единственият спасител в това „най-прекрасно време от годината“ е храната. Именно храната е смазката, която раздвижва колелата на разбирателството между глухата леля и немия тийнейджър. Само храната запълва пукнатините между братята и сестрите с носталгия с дъх на канела. И отново храната е онази, която дава на изпълнената с вина майка цел –

да съжви всички онези отминали Коледи със свещената троица от пуйка, сос и боровинков пай. Ето затова ресторантите изобщо не трябва да правят опити да предлагат коледна храна. Защото, ако сме влезли в някой от тях по това време на годината, то е, за да избягаме от задушаващите изпарения на печено месо и опънатите нерви на майките ни. И гнусотиите като хлебен сос нямат никакво място в едно ресторантско меню.

В ресторант „Пърч“ в Уингам обаче не са чували за това. И са избрали да отпразнуват откриването си с „алтернативно празнично меню“ (никой няма нужда и от алтернативна коледна храна). Като всички провинциални гастрономически дупки и неговият интериор разчита основно на хумус сегмента от цветовата карта на „Фароу енд Бол“. Обслужването е усмихнато небрежно. Хлябът с „подправено в коледен стил масло“ беше вкусен и топъл, макар че спокойно можехме да минем и без маслото, което се появи на масата ни в стряскаща лабораторна чинийка и беше притеснително кафяво. Започнахме с блюдо от напълно приемлива, наситено торфена пушена съомга – алтернативният ѝ елемент се представляваше от едно самотно стръкче розмарин. Нашата майка допусна грешката да си поръча писия с лимон – парченце подозрително маринирана неадекватност. Моето пуешко кърпиче представляваше любопитна локвичка жълта, натежала от кимион пихтия, чиято единствена цел като че ли беше да прекара нелегално покрай хранещия се четири жиливи кюлчета месо. Завършихме с незабележителна дъска със сирена и крем брюле с кълцани стафиди и портокалови корички, които нашата майка обяви за сладък до зъбобол, но въпреки това чинно изгълта.

Но не унивайте, жители на Уингам! Нещо ми подсказва, че за вас и за вашите спортно облечени съседни ще бъде истинско удоволствие да разнообразите празничното си меню в тази ваша нова кръчма! А ние от семейство Бърч цяла седмица ще бъдем принудени да се примиряваме с пуешки сандвичи. Стискайте ни палци!